בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', ט"ז באלול תשס"ד (02 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

התקוה והחזון (4, הסיום)

הפרוטוקול הנ"ל [http://www.knesset.gov.il/protocols/data/rtf/pnim/2002-04-22.rtf]
עושה קריאה מרתקת! כלול בו גם ההיסטוריה – למיטב ידיעתנו - על קורות כתיבת המילים לשיר "התקוה". אך יש לציין שמדובר על ישיבה שהתקיימה 54 שנה לאחר קום המדינה, וחלפו עכשיו עוד שנתיים פלוס, וטרם נעשה דבר. למדינת ישראל עדיין חסר המנון לאומי. והשאלה היא למה?
אם נשים לב לניסוח הדברים כפי שהובאו מ"מרכז ההסברה" בימים האחרונים, בכל מקום שמוזכר המילה "העם", הכוונה היא לעם ישראל, ולא לאזרחי המדינה. אך, המנון לאומי הוא המנון של המדינה, ולא של עם זה או אחר היושב בה. לכן, בשאלה, האם יש לנו המנון אם לאו, משתקפת כל הדילמה על עצם הזהות הלאומית של אזרח הארץ הזו. האם המדינה היא מדינה יהודית, ואז בין הדברים המשתמעים מכך, הוא ש"התקוה" כן מתאים להיות ההמנון של הלאום, קרי האומה היהודית. אך, אם מדינת ישראל אמורה להיות "ככל הגויים" ולהיות המדינה של כל אזרחיה – היהודים, הערבים, הבדווים, הדרוזים, הנוצרים, הצ'רקסים, וכו' – אזי ללא ספק השיר "התקוה" אינו מתאים!
למרות ההכחשות והטענות כי, העם בחר בהמנון "התקוה" מבלי שנזקק לאישורה של החלטה פורמלית כלשהי עובדה היא כי הכנסת, שהיא מורכבת מסיעות שונות, עדות שונות ועמים שונים, וגם על-אף שרוב חברי הכנסת הם יהודים, בכל-זאת לא הצליחה לעגן את "התקוה" בחוק, מלבד שחוק הכנסת מחייב את שירת "התקוה" בפתיחת כל מושב.

זו התקוה וזהו מעמדה. והיכן החזון?
מדינת ישראל בפרט, ועם ישראל בכלל, נאבקים על חייהם. אם בעבר חשבנו שמאבק זה הוא בעיקר על גורל הנשמה היהודית, היום מתברר שאנחנו עדיין שרויים במלחמת-קיום על הגוף שלנו גם. כאשר נלחמים על הגוף, אין הראש פנוי כל-כך לשאול שאלות של רוח. המוקד כעת הוא על איך לנהל את המאבק טוב יותר. אבל... אם אין אנו יודעים לשם מה אנחנו נלחמים, כיצד אנו מצפים לנצח במלחמה זו?
על עם ישראל לקבוע לעצמו לא רק הטקטיקה הנכונה לנצח, אלא גם כן היעדים לטווח ארוך שאנחנו רוצים לחיות לפיהם. כאשר אנחנו נבהיר לעצמנו מהי **תכלית** הקיום שלנו, בשביל מה אנחנו נמצאים במצב מתמיד של מסירות נפש, אזי נוכל לאמץ לעצמנו את מהלך המלחמה הנאות ביותר כדי לנצח. כאשר נבהיר לעצמנו את חזון העתיד שלנו, אזי נוכל להילחם ולהגיע ליעדים אלה בדרך הטובה ביותר.

§§§

מחר, **י"ז באלול**, בשנת 2449(-1311), **מתו המרגלים שהוציאו דיבה רעה על הארץ**:
"וימותו האנשים מוציאי דיבת הארץ רעה במגפה לפני ה'" [במדבר י"ד 37] מהו "לפני ה'"? שהם מתו באותה מיתה הראויה להם לפי מידותיו של הקב"ה, שהוא מודד **מידה כנגד מידה**. הם חטאו בלשון ולקו בלשון – שנשתרבבה לשונם עד טבורם והיו תולעים יוצאים מלשונם

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 18[41]

יום נעים ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 19[38]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום **ה**', **ט"ז באלול** תשס"ד (**02 בספטמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ונכנסים לטבורם, מטבורם ונכנסים ללשונם. והאריך להם הקב"ה אפו 40 יום (שהם חטאו ב-**ח**' ב**אב** ונענשו ב-**י"ז** ב**אלול**) כנגד 40 יום שהם תרו את הארץ. [ספר התודעה]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 18[41]

יום נעים ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 19[38]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.